

Hodnocení bakalářské práce Lenky Mallé Říkali mi Leni, Střepiny v trávě – porovnání textů.

V cestě „za tématem“ musela autorka vyvinout nemalé organizační úsilí a zejména jakékoliv nadstandardní informace o Zd. Bezděkové nebylo možné sehnat ani v ÚČL AV, v LA PNP ani v jihočeských archivech (Č. Budějovice, Třeboň), zapůsobením šťastné náhody a silou vůle nakonec přece jen aspoň částečně uspěla (u textu Zd. Bezděkové je čerpáno až z 2. vydání z r. 1959).

Představení obou autorů je stručné, ale výstižné a funkční, v centru práce jsou však především analýzy obou textů, jakkoliv jsou od sebe vzdálené jen patnáct let (Říkali mi Leni – 1948, Střepiny v trávě – 1963) a jsou němými důkazy toho, jak podstatně se během této periody změnila podstatně nejen literatura, ale i myšlení o nedávné minulosti a její interpretace. To, co oba příběhy spojuje, jsou osudy dvou do vlasti se navrátilivších českých děvčátek, násilně odvečených na počátku války do Německa k převychování.

Autorka při analýze postupuje dle strukturních dominant (téma, prostředí, postavy, kompozice, jazyk), předkládá citlivé sondy do nitra obou děvčat, ale také ostatních postav (to zejména v próze Vl. Körnera), přehledně vyličí ať již ideologicky zjednodušené (Bezděková) nebo lidsky silně komplikované (Körner) vztahy mezilidské, rekonstruuje osudy, u Zd. Bratršovské opět jednodušší a předvídatelné, u Körnera složitější a „temnější“ o smutek, rozčarování, mýjení, vášně. Daří se tak ve výsledku nejen předložit analýzu dvou pouze v počátku si podobných životních příběhů, ale i nelehkou cestu celé české společnosti k přítomnosti.

Práce je napsána čtivě, citlivě, se značnou mírou empatie, žel i s několika menšími chybami (s. 2, 4, 9 a 11: zde Hasenhögel i Hassenhögel?, 16, 23!).

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikovat jako výbornou.

V Plzni 5. 5. 2014

Jiří Staněk

